

Sygn. akt II Ca 788/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Urszula Kubowska - Pieniążek

Sędzia SO Anna Kuczyńska

Sędzia SO Monika Kuźniar (spr.)

Protokolant: Małgorzata Strugała

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 12 kwietnia 2013r.

sygn. akt XIV C 586/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 600 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 788/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, sygn. akt XIV C 586/12, zasądził od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. W. kwotę **7.420,73 złotych** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.589,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, nadto nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 560,00 złotych tytułem brakujących wydatków.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 1 kwietnia 2010 roku w miejscowości P. doszło do kolizji, podczas której uszkodzeniu uległ samochód należący do powoda. Sprawcą kolizji był J. P., który posiadał polisę ubezpieczeniową OC u strony pozwanej. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 16 kwietnia 2010 r. Strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 8.750,00 złotych, o czym poinformowała powoda pismem z dnia 26 kwietnia 2010 r. Następnie powód pismem z dnia 13 września 2011 roku wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy i wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty

7.420,73 złotych. Strona pozwana odmówiła spełnienia świadczenia. W samochodzie powoda uszkodzeniu i podlegały wymianie: klamka zewnętrzna drzwi przednich lewych, drzwi tylne lewe, uchwyt klamki drzwi tylnych lewych, klamka zewnętrzna drzwi tylnych lewych, osłona klamki drzwi tylnych lewych, ściana lewa tylna, ściana lewa przednia, nadkole tylne prawe, szyba boczna prawa, pokrywa wlewu paliwa, ściana boczna prawa, poduszka boczna prawa, airbag boczny, sensor airbagu boczny prawy, wykładzina górna ściany bocznej tylnej prawej, sterownik, belka osi tylnej, piasta koła prawego tył, felga tył prawy, kołpak ozdobny. Koszt naprawy przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych wynosi 26.197,19 złotych brutto. Wartość pojazdu w stanie przed szkodą wynosiła 28.200,00 złotych, a wartość pojazdu w stanie uszkodzonym obliczona metodą zredukowanego kosztu naprawy wyniosła 4.700,00 złotych. Pojazd został naprawiony i uzyskał dopuszczenie do ruchu drogowego. Koszt naprawy faktycznie poniesionej przez powoda wyniósł 16.170,73 złotych netto, tj. 19.890,00 złotych brutto. Naprawa została dokonana w nieistniejącej już firmie (...), która wystawiła powodowi jedynie fakturę pro forma.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd podał, że z rzetelnej i wyczerpującej opinii sporządzonej w sprawie wynikało, że rzeczywista szkoda, jaką poniósł powód w wyniku kolizji z dnia 1 kwietnia 2010 r. wyniosła 19.890 złotych. Opinia potwierdziła nadto fakt, iż strona pozwana niewłaściwie ustaliła wartość pojazdu oraz wysokość szkody, jak też nieprawidłowo ustaliła, iż jest to szkoda całkowita. Opinia pozwalała uznać, że żądanie powoda wypłacenia kosztów naprawy pojazdu, ustalonych metodą zredukowanego kosztu naprawy było uzasadnione ekonomicznie. Sąd uznał, że powód miał prawo żądać odszkodowania za naprawę auta w wysokości odpowiadającej kosztom jego naprawy, a więc dalszej kwoty 7.420,73 zł. Zasądzona kwota 7.420,73 zł stanowiła różnicę pomiędzy wypłaconym powodowi odszkodowaniem w kwocie 8.750 zł a wysokością szkody wynikającą z wyliczeń biegłego. Sąd uwzględnił też stanowisko powoda, iż to jemu, jako poszkodowanemu przysługiwało prawo wyboru sposobu naprawienia szkody, zgodnie z art. 363 k.c. Uzasadniając rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek Sąd podał, że powód w dniu 16 kwietnia 2010r. przedłożył stronie pozwanej zgłoszenie szkody wraz z wymaganymi dokumentami, a zatem od dnia 17 maja 2010r. strona pozwana popadła w opóźnienie. Ponieważ powód domagał się zapłaty od dnia 5 kwietnia 2012r., Sąd uznał żądanie zapłaty odsetek od tej daty za uzasadnione. Orzeczenie o kosztach procesu zapadło w oparciu o art. 98 kpc. Sąd obciążył też stronę pozwaną brakującymi wydatkami związanymi z opinią biegłego w wysokości 560 zł, mając na względzie zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisu art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 822 k.c. poprzez uznanie, że nie zaistniał przypadek ekonomicznej nieopłacalności naprawy pojazdu w sytuacji, gdy koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody przy uwzględnieniu nowych oryginalnych części zamiennych i przeciętnych stawek robocizny stosowanych na rynku lokalnym w dacie szkody przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku, a w konsekwencji błędne ustalenie wysokości należnego powodowi odszkodowania. Zarzuciła mu również naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego wobec przyjęcia, iż: koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody stanowi kwota wynikająca z przedłożonej przez powoda faktury pro forma za naprawę, mimo, że do naprawy użyto używanych części zamiennych i nie przedstawiono dowodu ich poniesienia; koszt naprawy pojazdu przez powoda przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych wynosi 26.197,19 złotych brutto; wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wyniosła 4.700,00 złotych; naprawa pojazdu w celu pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody jest ekonomicznie opłacalna; dokonana naprawa w pełni przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody; powód poniósł koszt naprawy pojazdu w wysokości 19.890,00 złotych brutto. Zarzuciła także pominięcie zgłoszonego przez pozwanego dowodu z opinii innego biegłego z zakresu motoryzacji wobec nie wyjaśnienia podniesionych przez pozwanego zarzutów do opinii biegłego M. B. i nie wykonania przez niego całości zlecenia, zgodnie z wnioskiem pozwanego, a w konsekwencji nie wyjaśnienie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c.).

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Wniosła także o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczność wyliczenia kosztów naprawy pojazdu powoda przy uwzględnieniu niezbędnych technologicznie robót i użyciu oryginalnych części zamiennych oraz przeciętnych stawek robocizny stosowanych przez warsztaty naprawcze na terenie W., wartości auta przed i po szkodzie oraz ustalenia czy wykonana przez powoda naprawa uwzględniła wszystkie uszkodzenia powstałe w wyniku przedmiotowego zdarzenia i doprowadziła pojazd do stanu sprzed zdarzenia, zgodnie z technologią producenta pojazdu.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie, o oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego przez pozwaną w apelacji oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd II instancji w pełni podziela prawidłowo poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie i przyjmuje je za własne.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej podniesionych we wniesionym środku odwoławczym w pierwszej kolejności za niezasadne należy uznać zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 217 w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c.

Wskazać należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98).

Podnosząc zarzut uchybienia przez Sąd Rejonowy przepisowi art. 233 § 1 k.p.c. strona pozwana ograniczyła się jedynie do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji, przedstawiając własną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, nie wskazując jakim konkretnie zasadom logiki lub doświadczenia życiowego uchybił Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jako całość i wyprowadził z niego prawidłowe wnioski, nie przekraczając tym samym granic swobodnej oceny dowodów. Z tych też względów zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. należało uznać za bezzasadny.

Również zarzut naruszenia art. art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c. nie jest trafny. Jakkolwiek strona wnosząca apelację nie wskazała wprost, który przepis art. 217 k.p.c. jej zdaniem został naruszony, tak z uzasadnienia postanowionego zarzutu wynika, że chodzi o przepis art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. Przypomnieć wobec tego należy ugruntowane w orzecznictwie stanowisko, że nie jest uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74). W uzasadnieniu wydanego wyroku Sąd Rejonowy wyczerpująco przedstawił powody, dla których uznał opinię biegłego sądowego M. B. z dnia 24 stycznia 2013 roku za rzetelną i wyczerpującą. Wskazał, iż oceniając ją zgodnie z wymaganiami stawianymi przez art. 233 § 1 k.p.c. na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków nie ma podstaw do poddania w wątpliwość jej rzetelności lub profesjonalizmu i poprawności procesu wnioskowania biegłego. Sąd Odwoławczy w pełni podziela tą ocenę.

Wedle Sądu Odwoławczego, biegły prawidłowo wyliczył koszt naprawy w wysokości 26.197,19 zł i ustalił, że choć koszt ten jest zbliżony do wartości rynkowej pojazdu sprzed szkody (28.200 zł), to jednak jej nie przekracza.

Przekonujące jest zatem stanowisko biegłego, że naprawa wykonana przez powoda była ekonomicznie uzasadniona i powód, będąc uprawnionym do wyboru przywrócenia auta do stanu poprzedniego, miał też prawo żądać zwrotu kosztów naprawy. Odnosząc się zaś do kwestionowanych w apelacji, a przyjętych w opinii biegłego wartości części oryginalnych i kosztów robocizny na terenie W., wskazać należy, że najbardziej uzasadnionym rynkowo kosztem naprawy był właśnie faktycznie poniesiony koszt naprawy przez powoda. Nadto, wbrew stanowisku strony pozwanej, naprawa została wykonana kompletnie, co potwierdził biegły sądowy w opinii. Nadto, samochód powoda już po naprawie został ponownie dopuszczony do ruchu, co dodatkowo uzasadnia twierdzenie powoda w tym zakresie. Z powyższych względów oddaleniu podlegał zawarty w apelacji wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się również naruszenia przepisów prawa materialnego przez sąd I instancji. Sąd Rejonowy trafnie jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał przepisy art. 822 k.c. oraz art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). W świetle ustalonego przez Sąd a quo stanu faktycznego, który Sąd Okręgowy przyjął za w pełni prawidłowy, nie sposób dopatrzeć się naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 i art. 822 k.c. Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Ustawodawca przyznał zatem poszkodowanemu prawo wyboru, nadto przyznał prymat przywróceniu do stanu poprzedniego, wskazując, że roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu w przypadku, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty. Stronie pozwanej nie udało się natomiast wykazać, że koszty naprawy były nadmierne. W szczególności nie potwierdza tego opinia biegłego sądowego, która została sporządzona rzetelnie, zgodnie z przepisami, nadto w oparciu o określony, konkretny stan faktyczny, tj. w oparciu o fakt wykonanej naprawy. Biegły wyjaśnił, zarówno w pisemnej, jak i ustnej opinii, dlaczego wziął pod uwagę: wartość samochodu przed i po uszkodzeniu oraz wartość naprawy. W niniejszej sprawie powód własnym kosztem naprawił uszkodzony w wyniku kolizji samochód, do czego był w pełni uprawniony. Poniesione przez niego faktycznie wydatki na ten cel nie przekroczyły ani ustalonej wartości pojazdu przed zaistnieniem szkody ani kosztu naprawy pojazdu, gdyby wykonano ją przy zastosowaniu nowych części zamiennych, co de facto doprowadziło do zmniejszenia zakresu ciążącego na stronie pozwanej obowiązku odszkodowawczego.

Wbrew stanowisku strony pozwanej, przedstawienie przez powoda jedynie faktury pro forma nie daje podstaw do kwestionowania, że wskazana w tym dokumencie kwota została wydatkowana przez powoda na naprawę pojazdu. Pomimo braku dowodu stanowczego, jakim byłaby faktura za wykonaną naprawę, dowód ten skorelowany z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, w szczególności zeznaniami przesłuchanych świadków, nie dał podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną, o czym orzeczono jak w pkt I sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego, zawarte w pkt II sentencji zapadło w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.